13/09/2020

Τριπλή ιερατική σύναξη στη Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Παρασκευή 11 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας τριπλή ιερατική σύναξη, από μία στις έδρες των τριών μεγάλων αρχιερατικών περιφερειών, με την ευκαιρία της ενάρξεως του νέου εκκλησιαστικού έτους.

Προκειμένου να αποφευχθεί ο μεγάλος συνωστισμός των ιερέων και να μπορέσουν να τηρηθούν οι κανόνες ασφαλείας συνάξεις έγιναν στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Αλεξανδρείας, στον Ιερό Ναό Οσίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας και στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Ναούσης.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Στην αρχή των συνάξεων ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. Αθηναγόρας Μπίρδας μίλησε στους Ιερείς για θέματα υπηρεσιακής φύσεως και στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων ευχήθηκε πατρικώς με την ευκαιρία της ενάρξεως του νέου εκκλησιαστικού έτους και τόνισε μεταξύ άλλων: Εἰσήλθαμε πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ στό νέο ἐκκλη--σιαστικό ἔτος, γι᾽ αὐτό καί εὐλογοῦμε καί δοξάζουμε τόν Θεό γιά τή νέα εὐκαιρία πού προσφέρει σέ ὅλους μας νά διακονήσουμε στόν ἀμπελώνα του, νά διακονή-σου-με στήν Ἐκκλησία του, νά δια-κονήσουμε τόν λαό του.

Αὐτό εἶναι κάτι τό ὁποῖο δέν θά πρέπει νά ξεχνοῦμε ποτέ, ἀλλά θά πρέπει νά τό ἔχουμε διαρκῶς κατά νοῦν, εἴτε εἴμεθα νέοι κληρικοί εἴτε ὄχι. Τό ἔργο μας, ἡ διακονία μας δέν εἶναι μία προσωπική ὑπό-θεση, εἶναι ἔργο καί διακονία πού γίνεται στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Δική του εἶναι ἡ Ἐκκλησία, δικό του εἶναι τό ἔργο πού γίνεται, δικές του εἶναι οἱ ψυχές τίς ὁποῖες διακονοῦμε, δέν εἶναι δικά μας. Ἐμεῖς ἔχουμε χρέος καί καθῆκον ἱερό, τό ὁποῖο ἀναλάβαμε μαζί μέ τή χάρη τῆς ἱερωσύνης πού λάβα-με κατά τή χειροτονία μας, νά διακονοῦμε εὐόρκως.

Καί αὐτό τό χρέος τό ἔχουμε ἔναντι τοῦ Κυρίου τοῦ ἀμπελῶ-νος. Σέ αὐτόν εἴμεθα

ὑπόλογοι. Αὐτός θά μᾶς ζητήσει λόγο γιά τή διακονία μας καί γιά τούς ἀνθρώ-πους πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε νά ποι-μά-νουμε καί νά ὁδηγήσουμε στή σω-τηρία.

Καί θά πρέπει νά τό κατα--νοή-σου-με καί νά τό συνειδη-το--ποιή-σουμε, ὥστε νά μήν ἐφη-συ-χά-ζουμε καί πολύ περισσότερο νά μήν ἀδρα-νοῦ-με. Τά καθήκοντα τοῦ κάθε κληρικοῦ δέν εἶναι ἁπλῶς διεκπε-ραι-ωτικά, καί αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἀρκεῖ νά τελοῦμε τή θεία Λει-τουργία ἤ ἔστω καί τίς ἄλλες ἱερές Ἀκολουθίες καί τά ἱερά μυστήρια στήν ἐνορία μας καί στή συνέχεια νά ἐπαναπαυόμεθα, νομίζοντας ὅτι ἔχουμε ἐκπληρώ-σει τό καθῆ-κον μας.

Ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελῶνος περιμέ-νει ἀπό ἐμᾶς καρπούς. Δέν περιμέ-νει, δηλαδή, μόνο νά φροντίζουμε, ὥστε νά διατηρεῖται ὁ ἀμπελώνας του καί νά μήν καταστραφεῖ, ἀλλά περιμένει νά μεριμνοῦμε, ὥστε νά αὐξάνεται καί νά δίδει καρπούς, ὅσο τό δυνατόν περισσότερους καί γλυκυτέρους.

Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά ἐξετάζουμε κάθε φορά, κάθε χρόνο τί μποροῦμε νά κά-νου--με περισσότερο, γιά τόν ναό μας, γιά τήν ἐνορία μας, γιά τούς ἀνθρώπους μας καί τήν πνευμα-τι-κή ὠφέλειά τους. Καί αὐτή ἡ μέρι-μνα νά μήν μᾶς ἀφήνει νά ἡσυχά-ζουμε. Γιατί στή διακονία μας δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει ἐφησυ-χασμός. Ὁ ἐφησυχασμός εἶναι ὀλέ-θριος. Πρέπει νά ἐπαγρυπνοῦμε καί νά προσπαθοῦμε νά βρίσκουμε τρό-πους γιά νά βοηθήσουμε πνευ-μα-τι-κά τίς ψυχές, γιά νά προάγε-ται τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας γιά τή σω-τη-ρία τους, γιά νά δοξάζεται τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί δι᾽ ἡμῶν.

Ὁ Χριστός περιμένει τήν προσπά-θειά μας, γιατί θέλει νά ἀξιοποι-οῦ-με στό μέγιστο τίς δυνατότητες καί τά χαρίσματα πού μᾶς ἔχει δώσει. Περιμένει νά αὐξάνονται οἱ καρποί τῆς διακονίας μας ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα, χρόνο μέ τόν χρόνο. Ἐπανειλημμένα, ἄλλωστε, τό τονί--ζει μέσα στήν Καινή Διαθήκη ὅτι δέν θέλει αὐτούς πού εἶναι νω-θροί ἤ ἀμελεῖς, αὐτούς πού δέν ἐργάζονται, αὐτούς πού ἀρκοῦνται στίς μικρές ἐπιτυχίες τους. «Ὁ Πα-τήρ μου», λέγει, «ἕως ἄρτι ἐργά-ζεται κἀγώ ἐργάζομαι».

Ἄν, λοιπόν, ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἐρ-γά-ζεται, ἄν ὁ Χριστός ἐργάζεται γιά τή σωτηρία μας, πῶς εἶναι δυνα-τόν νά ἀδιαφοροῦμε καί νά ἀμε-λοῦμε ἐμεῖς ὄχι μόνο τή δική μας ἀλλά καί τή σωτηρία τῶν ψυχῶν τίς ὁποῖες μᾶς ἐμπιστεύθηκε Ἐκεῖ-νος;

Ἂς θυμηθοῦμε ἀκόμη τήν παρα-βο-λή πού ἀκούσαμε τήν περα-σμέ-νη Κυριακή, τήν παραβολή τοῦ οἰκοδεσπότου, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσε ἀμπελώνα καί τόν ἐμπιστεύθηκε σέ γεωργούς καί ἀπεδήμησε. Δέν ἀδιαφόρησε ὅμως γιά τόν ἀμπε-λώ--να του, καί γι᾽ αὐτό ἔστειλε τούς δούλους του νά πάρουν τούς καρπούς.

Γεωργοί εἴμεθα καί ἐμεῖς, οἱ κλη-ρικοί, πού μᾶς ἔθεσε ὁ Χριστός στόν πνευματικό ἀμπελώνα του γιά νά τόν καλλιεργοῦμε καί νά παράγουμε καρπούς, τούς ὁποίους ὀφείλουμε νά ἀποδίδουμε στόν Θεό. Ὀφείλουμε, λοιπόν, νά ἐργα-ζό-μεθα μέ ζῆλο, μέ συνέπεια, μέ συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς μας, μέ φόβο Θεοῦ, γιά νά μήν βρε-θοῦ-με στή θέση τῶν γεωργῶν τῆς παρα-βολῆς, γιά τούς ὁποίους οἱ ἀκροατές της ἀπήντησαν στήν ἐρώ-τηση τοῦ Χριστοῦ, τί θά τούς κάνει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, λέγοντας: «κακούς κακῶς ἀπολέ-σει αὐτούς».

Τό ἔργο, λοιπόν, τῆς Ἐκκλησίας μας, στό ὁποῖο μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ διακονοῦμε, ἀπαιτεῖ διαρκῆ προσπάθεια, ἀπαιτεῖ διαρκῆ ἐγρή-γορ-ση, ὄχι μόνο διότι ὁ διάβολος ἀγρυπνᾶ καί «ὡς λέων ὠρυόμενος ...» ζητᾶ «τίνα καταπίῃ», ἀλλά καί διότι ἔχουμε χρέος νά ἐποικοδο-μοῦμε κάθε χρόνο καί κάτι περισ-σό-τερο στό ἔργο μας καί νά μήν ἀρκούμεθα σέ ὅσα ἔχουμε κάνει μέχρι σήμερα.

Αὐτόν τόν σκοπό ἄλλωστε ἐξυ-πη--ρετεῖ καί ὁ συμβολικός σταθμός τῆς εἰσόδου μας στό νέο ἐκκλησια-στικό ἔτος.

Τό ἔργο τῆς Ἐκκλη-σίας, τό πνευ-ματικό καί ποιμα-ντικό μας ἔργο, δέν σταματᾶ ποτέ. Ὅμως οἱ συν-θῆ-κες τῆς ζωῆς μᾶς προσφέρουν τήν εὐκαιρία νά ὁρί-σουμε ἀφετη-ρίες ἐπανεκκινήσεως τοῦ ἔργου μας. Καί μία ἀπό αὐτές εἶναι καί ἡ ἀρχή τοῦ νέου ἐκκλη-σια-στικοῦ ἔτους, πού συμπίπτει ἐν πολλοῖς μέ τό τέλος τῶν θερινῶν διακο-πῶν καί τήν ἀρχή καί τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους.

Ὅπως, λοιπόν, κάθε νέα ἀφε-τη-ρία μᾶς δίδει τή δυνατότητα νά σκεφθοῦμε καί νά ἀξιολογήσουμε τί ἔχουμε κάνει μέχρι τή στιγμή ἐκείνη, νά διορθώσουμε τά τυχόν λάθη ἤ τίς ἀστοχίες μας, νά βροῦ-με τρόπους ὥστε νά ἀνταποκρι-θοῦμε καλύτερα στίς νέες προκλή-σεις καί στίς νέες ἀπαιτήσεις καί νά σχεδιάσουμε τή συνέχεια τῆς πορείας μας, ἔτσι καί ἡ ἀρχή τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους μᾶς προσφέρει παρόμοιες εὐκαιρίες τόσο γιά τήν προσωπική μας πνευ-μα-τική πορεία ὅσο καί γιά τήν πορεία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἔργου.

Ἂς μήν χάσουμε αὐτή τήν εὐκαι-ρία μέ τή σκέψη ὅτι ὅλα τά ἔχουμε τακτοποιημένα ἀπό τόν προηγού-μενο χρόνο στήν ἐνορία μας. Ὅσο καλά καί νά λειτουργοῦσαν τά πάντα, ἔχουμε τή δυνατότητα νά κάνουμε βελτιώσεις, νά κάνουμε ἀλλαγές, νά κάνουμε προσθῆκες στό ἔργο μας, γιατί αὐτό περιμένει ὁ Θεός ἀπό ἐμᾶς, ἀλλά καί

αὐτό περιμένουν καί οἱ ἄνθρωποι ἀπό ἐμᾶς. Ἡ στασιμότητα δέν βοηθᾶ καί δέν ἱκανοποιεῖ κανένα. Τό ἀντί-θετο μάλιστα, δημιουργεῖ μία ἀδράνεια ἡ ὁποία φθείρει καί κατα--στρέφει τό ἴδιο τό ἔργο. Τό βλέπουμε γύρω μας, τό διαπιστώ-νουμε στόν κόσμο μέσα στό ὁποῖο ζοῦμε. Πόσα ὄμορφα σπίτια κατή-ντησαν ἐρείπια, γιατί δέν τά φρό-ντι-σαν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἔπρεπε. Πόσοι ὄμορφοι καί περιποιημένοι κῆποι χορτάριασαν, γιατί κάποιοι νόμισαν ὅτι δέν ἔχουν ἀνάγκη ἐργασίας καί ἀδιαφόρησαν γι᾽ αὐτούς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας ζωντανός ὀργανισμός καί ἔχει ἀνάγκες, ἀνά-γκες ὑλικές καί πνευματικές, ἀνά-γκες πού ἐξελίσσονται καί διαφο-ροποιοῦνται μέσα στόν χρόνο, ἀνάγκες πού ἀλλάζουν, γιατί ἀλλά--ζουν καί οἱ συνθῆκες μέσα στίς ὁποῖες ζοῦμε.

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, πού ἔχουν ἀνά-γκη διαφορετικῆς μεταχειρίσεως, ὅταν βρίσκονται στήν ἀρχή τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὅταν δέν γνω-ρίζουν πολλά γιά τήν Ἐκκλησία, γιά τήν πίστη μας, γιά τή λει-τουρ-γική ζωή. Δέν μπο-ροῦμε ὅμως νά τούς προσφέρουμε πάντοτε τήν ἴδια πνευματική τρο-φή. Ἔχουμε χρέος ἀπέναντί τους, γιατί καί οἱ ἴδιες οἱ ψυχές τό ἀναζητοῦν καί θά πρέπει νά τούς τό προσ-φέ-ρουμε, καθώς διαφορε-τικά θά εἴμεθα ἔκθετοι ἀπέναντί τους καί ὑπόλογοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἀδιαφορία μας.

Αὐτό σημαίνει βέβαια ὅτι θά πρέ-πει νά φροντίζουμε καί γιά τήν προ--σωπική μας πνευματική κα-τάρ--τι-ση καί πρόοδο, μέ τή μελέ-τη, μέ τήν προσευχή, μέ τήν ἄσκη-ση, μέ τήν καθημερινή προσπά-θεια, ὥστε νά ἀνταποκρινόμεθα στίς πνευματικές προκλήσεις. Δέν θά πρέπει νά ἐφησυχάζουμε καί νά ἀρκούμεθα σέ ὅσα μάθαμε στή Θεολογική Σχολή κάποτε ἤ ἔστω ἀκόμη καί στίς μεταπτυχιακές σπουδές τίς ὁποῖες κάποιοι μπορεῖ νά ἔκαναν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν μαθαίνεται ἐφάπαξ. Ὑπάρχουν τόσα βιβλία, τόσοι πατέρες καί ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπό τούς ὁποίους μποροῦμε καί πρέπει νά διδαχθοῦμε καί τήν κατά Χριστόν ζωή καί τήν ἑρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὥστε νά μποροῦμε νά μετα--δίδουμε τά ἱερά αὐτά νοήμα-τα καί στούς ἀδελφούς μας.

Γιά τόν σκοπό ἄλλωστε αὐτό καί ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας ὀργανώνει Συνάξεις, Ἡμερίδες καί Συνέδρια, καί σᾶς καλεῖ νά συμμετάσχετε καί νά τά παρακολουθήσετε, ὥστε καί νά βοηθηθεῖτε προσωπικά ἀλλά καί νά βοηθηθεῖτε στό πνευ-μα-τικό σας ἔργο σας καί νά βοη-θήσετε τούς ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀνάγκη νά ἀκούσουν ἕνα λόγο πνευ-ματικό καί νά παρακινηθοῦν νά διαβάσουν ἕνα πνευματικό βι-βλίο.

Καί αὐτό μπορεῖ νά γίνει μέ τή δική σας παρότρυνση, μπορεῖ νά γίνει μέσα ἀπό τό δικό σας κήρυγ-μα, μέσα ἀπό τίς δικές σας ὁμιλίες, ἐάν βέβαια καί σεῖς φροντίζετε

καί ἐργάζεστε γιά τήν προετοιμασία τους καί δέν ἐπαναπαύεστε εἴτε μή ὁμιλώντας εἴτε κάνοντας μία τυπι-κή ἀνάλυση τοῦ Εὐαγγελίου πού μπορεῖ νά τήν δανείζεστε καί ἀπό κάποιον ἄλλο ἱεροκήρυκα.

Ὅταν ὁ ὁμιλητής, ὅταν ὁ ἱεροκή-ρυκας, ὁ ἱερέας ὁμιλεῖ προετοιμα-σμένος καί λαμβάνοντας ὑπόψη ὅσα ἀπασχολοῦν τούς ἀκροατές του, τό πνευματικό τους ἐπίπεδο καί τίς ἀνάγκες του, τότε μόνο μπο-ρεῖ νά βοηθήσει πραγματικά τούς ἀνθρώπους. Δέν ὑπάρχει ἀμφι-βολία ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού μᾶς ἀκοῦν καταλαβαίνουν πόσο σοβαρά ἤ ὄχι παίρνουμε τή διακο-νία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί ὠφε-λοῦνται ἀνάλογα. Γι᾽ αὐτό καί δέν θά πρέπει ἐπ᾽ οὐδενί νά θεωροῦμε τό κήρυγμα ἤ τήν ὁμιλία πού κά-νουμε στήν ἐνορία μας μέ κάποια εὐκαιρία εἴτε ὡς ἀναγκαστική ὑπο--χρέωση, εἴτε ὡς ρουτίνα, εἴτε πολύ περισσότερο ὑποτιμώντας τούς ἀκροατές μας μέ ὅσα λέμε ἤ μέ τήν ἔλλειψη προετοιμασίας.

Προφανῶς τό κήρυγμα δέν εἶναι οὔτε ἐπίδειξη γνώσεων οὔτε ἀκα-δη-μαϊκή διάλεξη, ἀλλά ὁπωσδή-πο--τε πρέπει κανείς νά προετοιμά-ζεται γι᾽ αὐτό μέ προσοχή καί μέ προσευχή, νά ἔχει ὡς σκοπό νά ὠφε-λήσει καί νά καθοδηγήσει τούς ἀνθρώπους μας καί νά εἶναι εὔληπτο καί κατανοητό ἀπό ὅλους.

Δέν χρειάζεται βέβαια νά πῶ ὅτι γιά νά ἔχει ἀπήχηση, θά πρέπει ὅσα διδάσκουμε νά ἔχουμε προ-σπα-θήσει οἱ ἴδιοι νά τά ζήσου-με, ὅσο αὐτό εἶναι δυνατόν, καί κυ-ρίως ὅσα λέμε καί συστήνουμε στούς ἀδελφούς μας νά μήν εἶναι ἀντίθετα πρός ὅσα βλέπουν οἱ ἴδιοι στή ζωή μας.

Σημαντικό εἶναι ἀκόμη νά μήν θεωροῦμε αὐτό πού κάνουμε πά-ρερ-γο, ἀλλά νά δίνουμε τόν ἑαυτό μας, γιατί οἱ ἀδελφοί μας, ἀκόμη καί αὐτοί πού ἐκκλησιάζονται χρό-νια, πού ἔχουν μυστηριακή ζωή, ἔχουν ἀνάγκη νά ἀκούσουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔχουν ἀνάγκη νά ἀκούσουν τή φωνή τῆς Ἐκκλη-σίας γιά τά σύγχρονα προβλήματα, γιά τίς καταστάσεις καί τίς δυσκο-λίες πού ὅλοι ἀντιμετωπί-ζου-με. Αὐτό σημαίνει βέβαια ὅτι ὅσα θά λέμε, δέν θά εἶναι προσω-πικές ἀπό-ψεις καί γνῶμες, τό ἀντίθετο μάλιστα, θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ἐμπειρίες τῶν ἁγίων καί τά βιώ-ματα τῶν ἁγίων πατέρων, πού εἶχαν στή ζωή τους τή χάρη καί τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ πού τούς καθοδηγοῦσε στήν ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ ὁποία εἶναι καί πρέπει νά εἶναι ὁ στόχος μας.

Σχετικά τώρα μέ τόν ἄλλο τομέα ἐνοριακῆς δράσεως πού εἶναι τό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Καί γι᾽ αὐτό ἰσχύει ἀνα-λο-γικά ὅ,τι εἴπαμε καί γιά τό ποιμαντικό καί κατηχητικό ἔργο. Δέν θά πρέπει νά ὑπάρχει ἐπανά-παυση πού καταλήγει τελικά σέ ἀδράνεια καί νωχελικότητα. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἄλλωστε, μᾶς συ-στήνει ὅτι ἀκόμη καί ἄν κάνουμε τά πάντα, νά λέμε ὅτι εἴμαστε ἀχρεῖοι δοῦλοι, διότι κάναμε αὐτό τό ὁποῖο ὀφείλαμε νά κάνουμε. Γι᾽ αὐτό καί, ὅπως ὁ καθένας

μας φροντίζει διαρκῶς νά βελτιώνει τίς συνθῆκες τῆς ζωῆς του ἤ τό σπίτι του, ἔτσι θά πρέπει νά ἐνδια-φερόμαστε διαρκῶς καί γιά τήν αὔξηση καί βελτίωση τοῦ φιλαν-θρωπικοῦ καί κοινωνικοῦ ἔργου τῆς ἐνορίας μας.

Μπορεῖ μία ἐνορία νά ἀρχίσει π.χ. δίδοντας κάποια μικρή βοή-θεια σέ ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀνά--γκη, γιατί αὐτές εἶναι οἱ δυνα-τότητες πού ἔχει ἤ οἱ ἀνάγκες πού ἔχουν οἱ ἐνορίτες της. Ὁ ἱερέ-ας ὅμως δέν θά πρέπει νά ἐπανα-παυ-θεῖ στή δράση αὐτή, ἀλλά θά πρέ-πει νά ἐξετάσει τί ἄλλο μπορεῖ νά προσφέρει, σέ ποιόν ἄλλο το-μέα εἶναι ἀνάγκη νά δραστηριο-ποιη-θεῖ. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι εἶναι πολ-λοί ἐκεῖνοι οἱ ἀδελφοί μας σέ κάθε ἐνορία πού ἔχουν διάθεση νά προσφέρουν ἐθελοντικά καί νά συνεισφέρουν οἰκονομικά, ὅταν βλέ-πουν ὅτι γίνεται ἕνα ἔργο στήν ἐνορία, ὅταν ὁ ἱερέας τους ζητᾶ τή συνδρομή τους, προσφέροντάς τους συγχρόνως εὐκαιρίες δρά-σεως καί φιλανθρωπίας, ὅταν αἰσθά-νονται τή χαρά τῆς προσφο-ρᾶς πρός τούς ἀδελφούς τους.

Δέν θά πρέπει, ἄλλωστε, νά ξεχνοῦμε ὅτι ἔχουμε χρέος καί εὐθύνη νά ἀξιοποιοῦμε ὅλα τά μέσα καί τίς δυνατότητες πού ἔχει ἡ ἐνορία μας, ὁ ναός μας, ἀλλά καί νά ἐπιδιώκουμε νά τίς αὐξάνουμε μέ τά μέσα πού ἔχουμε στή διάθε-σή μας. Δέν δικαιολογεῖται νά ὑπάρχει κάποια αἴθουσα στόν ναό μας καί νά μήν τήν ἀξιοποιοῦμε γιά τίς ἀνάγκες τῆς ἐνορίας καί τῶν ἀνθρώπων μας, γιά τά κατη-χη-τι-κά, γιά ἐσπερινές ὁμιλίες, ὡς χῶρος ἀναψυχῆς γιά τά παιδιά μας, ὡς τόπος στόν ὁποῖο μπο-ροῦμε νά προσφέρουμε ἴσως φα-γη-τό στούς ἀδελφούς μας πού ἔχουν ἀνάγκη ἤ ὅ,τι ἄλλο χρειά-ζεται κάθε ἐνορία καί μπορεῖ νά σκεφθεῖ ὁ καθένας σας.

Τό ζητούμενο δέν εἶναι τί θά κάνουμε, ἀλλά τό νά κάνουμε, νά μήν ἐφησυχάζουμε, νά προσπα-θοῦ-με νά ἐπεκτείνουμε τίς δράσεις μας, γιατί μέ αὐτό τόν τρόπο ὄχι μόνο κινητοποιοῦμε καί βοηθοῦμε τούς ἀδελφούς μας, ἀλλά τούς κάνουμε νά αἰσθάνονται τήν Ἐκ-κλησία ὡς σπίτι τους καί τήν ἐνορία ὡς οἰκογένειά τους.

Τά τελευταῖα χρόνια, τά χρόνια τῆς κρίσεως, ὅπως ὅλοι γνωρί-ζου-με, ἡ Ἐκκλησία μας διαδρα-μά-τισε σημαντικό ρόλο στή στήριξη τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας καί κοινω-νίας, ἀναδιαρθρώνοντας καί ἐπε-κτεί-νοντας τό φιλανθρωπικό καί κοινωνικό της ἔργο, ἔστω καί ἄν εἶχε στή διάθεσή της λιγότερα μέσα, προκειμένου νά βρεθεῖ στό πλευρό τῶν ἀδελφῶν μας πού ἀδυ-νατοῦσαν νά ἀνταπεξέλθουν στίς προσωπικές καί οἰκογενεια-κές τους ἀνάγκες. Γι᾽ αὐτό καί δώ-σαμε ἔμφαση στά συσσίτια, ἱδρύ-σαμε κοινωνικά παντοπωλεῖα, στηρίξαμε τά παιδιά μας μέσα ἀπό τά κοινωνικά φροντιστήρια, συνερ--γαζόμενοι μέ πολλούς ἀν-θρώ-πους, πού δέν ἀνῆκαν ἴσως στούς τακτικά ἐκκλησιαζόμενους ἐνορίτες ἤ πού δέν δραστηριο-ποιοῦντο μέ ἄλλους τρόπους στίς ἐνορίες τους, ἀλλά οἱ νέες αὐτές δράσεις τούς ἄγγιξαν, τούς κίνη-σαν τό ἐνδιαφέρον καί ἔσπευσαν νά συνδράμουν

ἐθελοντικά.

Φέτος βρισκόμαστε μπροστά σέ νέες προκλήσεις πού θά πρέπει νά μᾶς ὁδηγήσουν σέ ἀνασχεδιασμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου, καί τοῦ κατηχητικοῦ ἀλλά καί τοῦ πνευματικοῦ καί φιλανθρωπικοῦ.

Τήν περασμένη ἄνοιξη, ὅπως ὅλοι γνωρίζετε, ἀντιμετωπίσαμε μιά μεγάλη δοκιμασία, ἡ ὁποία ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ πειρασμοῦ τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ πού ἔπληξε καί πλήττει καί τή χώρα μας. Ἀναγκασθήκαμε νά κλείσου-με τούς ναούς μας, νά ἀναστεί-λουμε τή θεία λατρεία μέ τή συμ-μετοχή τῶν πιστῶν, νά ἀναστεί-λουμε τή λειτουργία τῶν κατηχη-τικῶν καί ὅλου τοῦ πνευματικοῦ ἔργου. Ὅλοι γνωρίζουμε πόσο δύσκολο καί ὀδυνηρό ἦταν γιά ὅλους μας. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἁγίων μας μᾶς προφύλαξε καί μᾶς προστάτευσε, καί ἔτσι μπορέ-σαμε τούς τελευταίους μῆνες, ἔστω καί μέ περιοριστικά μέτρα, νά λειτουργήσουμε καί πάλι τούς ναούς μας.

Ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη, ὅπως γνωρίζετε, ἐπεδίωξε νά ἀναπλη-ρώ-σει τά ἐλλείποντα μέ τίς διαδι-κτυακές μεταδόσεις τόσο τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καί τοῦ Πάσχα ὅσο καί τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ἰατρικῆς Ἑβδομάδος πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Λουκᾶ καί τῶν ΚΣΤ΄ Παυλείων. Ἔκανε ὅμως καί μία σημαντική προσπάθεια γιά τό κατηχητικό ἔργο, δημιουργώντας μέ τή συμμε-τοχή κληρικῶν ἀλλά καί στελε-χῶν τοῦ νεανικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, ἕξι κατηχητικά μαθήματα ὑπό τόν τίτλο «ΣυνΚα-τή-χηση», πού ἀπευθυνόταν σέ ὅλα τά παιδιά τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων, προκειμένου νά καλύ-ψει τό κενό πού δημιούργησε ἡ ἀπότομη παύση τῶν κατηχητικῶν μαθημάτων ἐξαιτίας τοῦ κορω-νοϊοῦ.

Δυστυχῶς τό θέμα τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ συνεχίζει νά ὑφί-σταται, ἔστω καί ἄν κάποιοι, ἀκό-μη καί ἀπό ἐσᾶς, δέν πιστεύουν στήν ὕπαρξή του. Ὅμως ὑφίστα-ται, ὅσο καί ἄν δέν τό θέλουμε, καί ἔχει κρούσματα καί ἀνάμεσα στούς πιστούς καί ἀνάμεσα καί στούς ἱερεῖς μας, καί στή δική μας καί στίς γειτονικές μας Μητροπό-λεις. Ὅλοι ἀκούσαμε μέ λύπη μας γιά τούς πολλούς θανάτους στό γηροκομεῖο τοῦ Ἀσβεστοχωρίου, ἀλλά καί γιά τό πρόσφατο συμβάν μέ τόν μεγάλο ἀριθμό κρουσμά-των στό ἐργοστάσιο στά Γιαννι-τσά, ὅπου ἐργάζονται καί ἄνθρω-ποι ἀπό τήν ἐπαρχία μας.

Γι᾽ αὐτό καί θά πρέπει νά εἴμεθα ὅλοι πολύ προσεκτικοί καί νά ἀκο-λουθοῦμε πιστά τίς ὁδηγίες τῶν εἰδικῶν ἰατρῶν καί τῶν ὑπευθύ-νων τῆς πολιτείας, ἀλλά καί τίς ἐντολές τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως ἔχουμε καθῆκον καί ὑπο-χρέω-ση, χωρίς νά παρασυρόμεθα ἀπό ὅσα διακινοῦν καί γράφουν διάφοροι γιά τούς δικούς τους λόγους.

Πρέπει νά προσέξουμε καί στούς ναούς μας καί στό ἔργο τῆς ἐνο-ρίας μας, ὥστε νά μήν ὑπάρξουν θλιβερά περιστατικά μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἔτσι δέν θά δώσουμε δικαίωμα σέ ἐκείνους πού εὔκολα κατηγοροῦν τήν Ἐκ-κλησία μας, ἀλλά καί νά δέν θά γίνουμε ἀφορ-μή γιά νά ἀσθενήσει ἔστω καί ἕνας ἀδελφός μας μέσα στούς χώρους τῆς Ἐκκλησίας μας, πολύ δέ περισ-σότερο νά χαθεῖ.

Ἤδη, παρά τίς δυσκολίες πού ἀντι-μετωπίσαμε τήν περασμένη ἄνοιξη, ἔχουμε ἀποκτήσει ἤδη κάποια πείρα γιά τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους μποροῦμε νά συνε-χίσουμε τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τίς συνθῆκες τῆς πανδημίας, προκειμένου καί ἐμεῖς νά διακο-νοῦμε μέ ἀσφάλεια τόν λαό τοῦ Θεοῦ, καθώς εἴτε ἐμεῖς εἴτε κάποια πρόσωπα μεταξύ τῶν οἰκείων μας ἀνήκουν στίς εὐπαθεῖς ὁμάδες καί διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο ἀπό τή διάδοση τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀλλά καί τό ἔργο τοῦ Θεοῦ νά συνεχισθεῖ καί νά μήν μείνουν οἱ ἄνθρωποί μας χωρίς τίς πνευμα-τικές εὐκαιρίες πού τούς προσφέ-ρει ἡ κάθε ἐνορία.

Γιά τόν λόγο αὐτό θά πρέπει ὁ κάθε ἕνας σας νά ἐξετάσει καί νά βρεῖ ποιός εἶναι ὁ πιό πρόσφορος τρόπος γιά νά πραγματοποιηθοῦν τά μαθήματα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων στήν ἐνορία του εἴτε μέσα στόν ναό εἴτε σέ κάποια αἴθου-σα, ἐφόσον ὑπάρχει καί ἐφό-σον ὑφίσταται ἡ δυνατότητα, γιά νά κάθονται τά παιδιά σέ ἀπόστα-ση μεταξύ τους καί νά μήν διατρέ-χουν κίνδυνο. Θά πρέπει ἀκόμη νά ἐπιλεγοῦν ὧρες, πού θά ἐξυπηρε-τοῦν τά παιδιά, ἀλλά καί πού θά διευκολύνουν τήν τήρηση τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων γιά τή διασφάλιση τῆς ὑγείας.

Θά πρέπει νά τό προσέξουμε ἰδιαι-τέρως αὐτό, καθώς οἱ γονεῖς ἐμπιστεύονται τά παιδιά τους στήν Ἐκκλησία, καί ἔχουμε εὐθύνη καί γι᾽ αὐτά ἀλλά καί γιά τίς οἰκογέ-νειές τους.

Τό ἴδιο θά πρέπει νά κάνουμε καί γιά τίς ἑσπερινές καί ἄλλες ὁμι-λίες στίς ἐνορίες πού πραγματο-ποιοῦνται. Θά πρέπει ὁ κάθε ἕνας ἀπό ἐσᾶς νά δημιουργήσει τίς κα-τάλ-ληλες συνθῆκες, ὥστε νά συνε-χί-ζεται μέ ἀσφάλεια τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας πρός ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί γιά νά μήν ἀνα-γκασθοῦν κάποιοι ἀδελφοί μας, ἐξαιτίας τῆς ἀπροσεξίας ἤ τῆς ἀδια-φορίας ὁρισμένων, εἴτε νά στερηθοῦν τίς πνευματικές εὐκαι-ρίες πού προσφέρει ἡ ἐνορία τους εἴτε νά ἐμπλακοῦν σέ συζητήσεις καί διαφωνίες μέ ἄλλους ἀδελ-φούς, γεγονός πού ὄχι μόνο δέν

καλλιεργεῖ τήν ἑνότητα μέσα στήν ἐνορία, ἀλλά δημιουργεῖ καί σχί-σματα τά ὁποῖα δυναμιτίζουν τό κλίμα καί σκανδαλίζουν τούς ἀνθρώπους.

Θά πρέπει νά προσέξουμε ἰδιαιτέ-ρως αὐτό τό ζήτημα. Διότι ἐκτός ἀπό τόν πειρασμό τοῦ κορωνοϊοῦ τήν περίοδο αὐτή ἡ πατρίδα μας ἀντιμετωπίζει καί ἕνα ἄλλο πειρα-σμό πού σχετίζεται μέ τά ἐθνικά μας θέματα. Καί γι᾽ αὐτό τόν λόγο δέν χωρᾶ διχόνοια μεταξύ μας. Θά πρέπει νά εἴμαστε ὅλοι ἑνωμένοι καί νά παρακαλοῦμε ὅλοι μαζί τόν Θεό καί τήν Παναγία μητέρα μας, τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγό, νά προ-στατεύει τήν πατρίδα μας, τά σύνο-ρά μας, τά νησιά μας καί ὅσους ἀγρυπνοῦν γιά τή φύλαξή τους καί ὅσους κοπιάζουν γιά νά ζοῦμε ἐμεῖς ἐλεύθεροι καί νά διακονοῦμε τόν λαό τοῦ Θεοῦ.

Εὔχομαι μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων μας, ἀλλά καί τήν προσπάθεια ὅλων μας νά ἔχουμε ἕνα εὐλογημένο καί πλού-σιο σέ πνευματικούς καρπούς νέο ἐκκλησιαστικό ἔτος πρός δόξαν Θεοῦ καί σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας καί τή δική μας.